

vodem stal se obžalovaný nezaměstnaným ve smyslu zákona č. 34/1934 Sb. z. a n. a chtěl dosíci odkladu dražby podle § 1, odst. 1 cit. zák. Již v době činu znamenalo to odklad dražby nejméně do konce roku 1934, tedy na 7 měsíců (dražba byla ustanovena na den 6. června 1934).

Obžalovaný doznal a soud to také zjistil, že obžalovaný nemá jiného jmění, takže jiné exekuce jsou bezvýsledné. Dovožuje-li zmateční stížnost, že obžalovaný měl právo podati si žádost za odklad exekuce podle § 1 zák. č. 34/1934 Sb. z. a n. a že bylo věcí soudu, aby rozhodl, zda žádost jest odůvodněna čili nic, přehlíží, že trestná činnost obžalovaného nebyla soudem shledána v tom, že si podal žádost za odklad exekuce, ale v tom, že si podmínky pro tento odklad úmyslně, nejsa nucen hospodářskými poměry, zjednal nebo snažil zjednat. Při tom nutno veškerou činnost obžalovaného pokládati za dokonanou, protože se obžalovanému podařilo v důsledku podané žádosti za odklad exekuce podle § 1 cit. zák. zmařiti provedení již nařízené dražby, tedy konkrétního exekučního úkonu, který obžalovanému hrozil a který chtěl obžalovaný za každou cenu zmařiti. Že se obžalovanému nezdařil konečný účel jeho žádosti, totiž povolení odkladu exekuce podle § 1 cit. zák., je nerozhodno. Při tom ovšem způsobenou škodou, totiž škodou, ke které úmysl obžalovaného směřoval a která je rozhodná pro kvalifikaci trestného činu podle § 1 zák. o mař. exekuce, je celá vymáhaná pohledávka a nikoli pouze útraty, jak má za to nalézací soud. V tom směru však nebyla podána zmateční stížnost státním zastupitelstvím, takže kvalifikaci činu jako přestupku, jak na ni uznal nalézací soud, nelze změnit v neprospěch obžalovaných. Sluší ovšem podotknouti, že okolnost, že pozdější dražba zůstala bezvýslednou, kterou uplatňuje zmateční stížnost a o které mluví i nalézací soud při úvaze o výši způsobené škody, je jak pro tuto otázku, tak pro posouzení viny obžalovaných ve směru § 1 zák. o mař. exek. naprosto nerozhodná.

Čís. 5503.

K subjektivní podstatě přečinu podle § 58, odst. 1, čís. 4 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 Sb. z. a n. stačí již zaviněné jednání proti tomuto zákazu, i když si pachatel trestnosti svého činu nebyl vědom.

(Rozh. ze dne 5. února 1936, Zm II 27/36).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 16. října 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 58, odst. 1, čís. 4 zákona čís. 123/1920 Sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnosti, napadající rozsudek z důvodů čís. 4 a 9 a) § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávněnost.

Obžalovanému se přičítá, že změnil dodatečným zápisem A. a L. H.

veřejně již vyložené voličské seznamy. Stěžovatel nechává tento rozsudkem zjištěný skutkový děj po objektivní stránce nenapadený. Ze provedená změna se přičila zákonu, plyne z ustanovení § 19 zák. č. 123/1920 Sb. z. a n. (..... změny v seznamech voličských mohou být provedeny toliko, pokud je připouští zákon o stálých seznamech voličských); § 8 zák. č. 663/1919 Sb. z. a n. (..... do dne veřejného vyložení buďtež místní komisí v seznamech voličských provedeny veškeré změny během uplynulého pololetí nastalé..... v této osmidenní lhůtě mohou občané u obecního úřadu proti vyloženým seznamům podati námitky) a § 12 zák. č. 663/1919 Sb. z. a n. (..... reklamační komise rozhodne o námitkách..... opraví voličské seznamy).

Provádění změn ve vyložených již voličských seznamech jiným způsobem, zejména svémocným zápisem, jako to učinil stěžovatel, zákon nezná. V činu obžalovaného nalézací soud právem shledal takto skutkovou povahu přečinu podle § 58, odst. I., č. 4 zák. č. 123/1920 po objektivní stránce.

Obžalovaný se hájí pouze poukazem na svoji nedostatečnou praxi obecního tajemníka, z čehož dovozuje svoji bonam fide při opravě a vytýká — uplatňuje zároveň zmatek podle § 281, č. 9a) tr. ř. pro nedostatek skutkové povahy přečinu po subjektivní stránce — jako zmatek § 281 č. 4 tr. ř. zamítnutí návrhů k průkazu toho podaných. Neprávem. Touto obhajobou dovolává se obžalovaný své nedostatečné znalosti zákonných předpisů, týkajících se postupu při opravě voličských seznamů. Avšak neznalosti zákonných předpisů v úvahu přicházejících se obžalovaný dovolávati nemůže, jelikož se k nim vztahuje a na jejich nešetření tresty stanoví ustanovení § 58, odst. I., č. 4 zák. č. 123/1920 Sb. z. a n., jež opět tvoří část trestního zákona, takže tu platí zásada § 3, 233 tr. z. K subjektivní podstatě trestného činu podle § 58, odst. I., č. 4 cit. z. stačí již zaviněné jednání proti tomuto zákazu, i když pachatel si trestnosti svého činu nebyl vědom.

Proto byl také návrh na připuštění svědka J. M. o tom, že obžalovaný je teprve od července 1934 obecním tajemníkem a nemá proto ještě tak velkou praxi, a že zápis provedl bona fide, a když se dozvěděl, že voliči zapsáni byli do seznamu protiprávně, že to ihned ohlásil, právem zamítnut, ježto skutečnosti pod důkaz postavené zůstávaly nerozhodny pro posouzení subjektivní stránky činu obžalovanému přičítaného. Stejně byl právem jako nerozhodný zamítnut návrh na slyšení svědků A., L., H. o tom, že jim stěžovatel řekl, že jim napíše, jak jejich reklamace dopadne, poněvadž i tato skutečnost, byť i potvrzena, nic by nemohla změnit na protiprávnosti provedené změny ve voličských seznamech.

Zamítnutím nerozhodných návrhů obhajoba tedy zkrácena nebyla. Vytýkaných zmatků tu není v žádném směru a bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 5504.

Je po práve úkon strážcu zvere (poľného hájníka), smerujúci k tomu, aby bola zistená totožnosť osoby pristihnutej pri spáchaní poľovníckeho prestupku (v. § 42 zák. čl. XX:1883).

(Rozh. zo dňa 5. februára 1936, Zm III 352/35.)